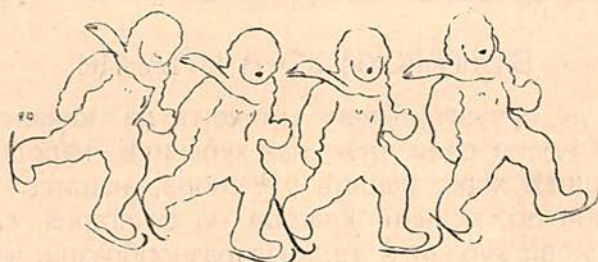

Съ една група отъ седемъ души танцьори, три жени и четирма мъже, обикаля той България, играе чуднитѣ български хора и ржченици и разлюлява сърдцата на млади и стари. А сега играятъ въ чужбина.

И какви хубави, наперени народни игри и танци имаме ние: затворени и вити, бавни, пайдушки, лудешки, русенско, търновско, тракийско и др. — докато се стигне до най-хубавитѣ ситни, шопски хора, — прости и четворни, въ които краката на играчитѣ се тъй бързо движатъ и тъй неупловимо преплитатъ, че единъ чужденецъ никога, никога не може да ги усвои.

Свѣтославъ Камбуровъ — Фурень

КЪМЪ ПЪРЗАЛКИТЪ

Ура, ура, ура, хей!
 Нека вѣтърътъ си вѣй
 И снѣжинки да пилѣй!
 На редици наредени,
 Бодри, весели, засмѣни,
 Къмъ пързалки заледени,
 До единъ!
 Да вървимъ!
 Да вървимъ!

Ура, ура, ура, хей...
 Този вѣтъръ все тъй вѣй
 И снѣжинки все пилѣй!
 Но кажете кой отъ насъ,
 Въ този чуденъ, славенъ часъ,
 Се бои отъ студъ и мразъ?...
 Ни единъ, ни единъ
 Да вървимъ!
 Да вървимъ!

Владимиръ Русалиевъ